

ΠΟΛΥΜΝΙΑ ΚΟΣΣΟΡΑ

Καίει
ο ήλιος τα
μεσάνυχτα;

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΑΙΕΙ Ο ΗΛΙΟΣ ΤΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ;

Σειρά: Ελληνική Πεζογραφία
Συγγραφέας: Πολύμνια Κοσσόρα
Τίτλος: Καίει ο ήλιος τα μεσάνυχτα;
Σελιδοποίηση: Αλίκη Τριανταφυλλίδου
Επιμέλεια Κειμένων: Νεφέλη Χαραλαμπίκου
Εκπόνηση εξωφύλλου: Φαίδων Σμυρναίος
Θεώρηση Δοκιμίων: Εύη Ζωγράφου

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, ή η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

© 2017 Πολύμνια Κοσσόρα & ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΟΣ

Σόλωνος 136, 106 77, Αθήνα

Τηλ.: 210 3829339, 210 3803925 Φαξ: 210 3829659

e-mail: info@oceanosbooks.gr

www.oceanosbooks.gr

ISBN 978-618-5284-03-9

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΟΣ

ΠΟΛΥΜΝΙΑ ΚΟΣΣΟΡΑ

ΚΑΙΕΙ Ο ΗΛΙΟΣ
ΤΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ;

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΟΣ

Για τον Νίκο, πάντα

Θά 'θελα να μιλήσω απλά
Όπως ξεκουμπώνει κανείς
Το πουκάμισό του και
Δείχνει ένα παλιό σημάδι...

[...] Πιστεύω στα ωραία πουλιά που
πετάγονται μέσ' απ' τα πιο πικρά βιβλία
Πιστεύω στον φίλο που συναντάς άξαφνα
μέσα σ' ένα παραμύθι
Πιστεύω στο απίστευτο που είναι
η πιο αληθινή μας ιστορία...

— ΤΑΣΟΣ ΛΕΙΒΑΔΙΤΗΣ

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

ΤΙ ΩΡΑ ΝΑ ΕΙΝΑΙ;

Ιούλιος 2004 - Μπέργκεν

Οι δυο τους, μόνοι, μακριά. Τί 'μέρα είναι, τί ώρα;

Ένωσε μουσκεμένα τα μαλλιά της στα μάγουλά του. Τα κράτησε στις παλάμες του, βαριά, είχαν σκουρήνει από την υγρασία. Τα ανασήκωσε στρίβοντάς τα με τα δάχτυλα σε κάποιο απροσδιόριστο σχήμα κοτσίδας. Το σβέρκο της λευκό, παιδικό θα έλεγες, δυο τρεις σγουρές, ξανθές φύτερες κι ο μικρός κόμπος του σπόνδυλου στη μέση. Σύντομο ρίγος, μικρή κίνηση εκείνη, να ξεφύγει, να γυρίσει εμπρός, να τον αντικρίσει, πρόσωπο με πρόσωπο.

Δεν έστρεψε το κεφάλι. Έμεινε για λίγο ακίνητη στα χέρια του, όσο εκείνος έσερνε την ανάσα του στον αυχένα, στους ώμους της με μικρές, άγουρες δαγκωματιές. Σκοτεινή φωτιά, να μείνει εκεί, ακί-

νητη, να φλέγεται, ακίνητη. Άπλωσε τα χέρια, αγκάλιασε τον κορμό της σημύδας εμπρός της, έγειρε το μέτωπό της στον υγρό κισσό που τύλιγε το δέντρο. Δροσίστηκαν τα μάγουλά της που έκαιγαν. Αφέθηκε. Το κορμί του πίσω της ένα πια με το δικό της, άπληστο, τροπαιούχο και γενναιόδωρο μαζί. Χέρια λαχανιασμένα κλειδώνονται σφιχτά στους εύφορους γοφούς. Οι γλουτοί της σε τέλεια επαφή με τη σάρκα του. Ένα πνιχτό γέλιο που του ξέφυγε. Κοντές ανάσες. Μωρό μου! Όμορφη που είσαι!

Το πούσι γαλακτερό γύρω τους, πηχτό. Παράδοξα σχήματα οι κορμοί, ξεπροβάλλουν από το χώμα και μετά τίποτε, χάνονται. Κάποιοι θόρυβοι από μακριά. Ένα αυτοκίνητο που ξεκινάει. Πιο κοντά, γέλια, κουβέντες, μια παροξύτονη γλώσσα. Βήματα πάνω στο παχύ στρώμα των φύλλων. Αυτοί χαμένοι στο ευφρόσυνο κουκούλι τους. Σφιχτά δεμένοι σαν από πάντα, αυτοδίδακτοι στον πιο αυτονόητο απ' όλους τους χορούς. Ένας άνδρας, μια γυναίκα. Τί 'μέρα είναι, τί ώρα;

Μια αχτίδα ήλιου διαπέρασε κοφτερή την ομίχλη. Λευκό φως. Το πούσι άρχισε να κινείται.

Παίρνει σχήματα ρευστά, αραιώνει. Εκείνη έχει πια γονατίσει λιωμένη στα βρεμένα φύλλα κι αυτός γλιστράει και κάθεται δίπλα της. Πρόσωπο με πρόσωπο τώρα, τα μάτια της ξεχειλίζουν γέλιο, ζητωκραυγάζουν. Περνάει τα δάχτυλά της στα σκούρα μαλλιά, τον φιλάει στα φρύδια, στα μάτια. Δεν θέλει να χάσει την αφή του. Έστω στα ακροδάχτυλα. You're killing me, baby. Γέρνει στο στήθος της εκείνος, μωρό που απόκαμε.

Το πούσι σκίστηκε. Μια αυλαία που σηκώθηκε στο φως κι εμπρός τους, έκπαγλη σ' έναν λευκό ήλιο, κυανή, η θάλασσα. Τί ώρα νά 'ναι;

OUR LOVE IS EASY

Ιούνιος 2010 - Αθήνα

Σούρουπο πρώιμα ζεστό. Ο Ορέστης Πετρίδης στο τιμόνι της μαύρης Q5 οδηγεί μηχανικά, αφηρημένος. Μια ρυτίδα στο μεσόφρυδο. Κάθε βράδυ η ίδια διαδρομή, Πειραιάς-Κηφισιά. Κίνηση στην Εθνική, δυο τρεις φορές αλλαγή λουρίδας να αποφύγει τους αργόστροφους, φλας, έξοδος στον κόμβο της Κηφισιάς, ημικύκλιο στην Πλατεία. Θα σταματήσει για λίγα βιαστικά ψώνια από τον Θανόπουλο. Γάλα, δημητριακά, χυμός πορτοκάλι, μια Μερέντα, δυο φωμάκια, ένα πακέτο ποπ-κορν για μικροκύματα. Ίσα ίσα μια σακούλα. Και ευθεία στην Ελαιών, ύστερα δεξιά προς Τατοΐου. Το αμάξι ξέρει πια τον δρόμο απ' έξω, στρίβει μόνο του όπου χρειάζεται.

Νιώθει το πουκάμισο βρόμικο στις μασχάλες και στην πλάτη. Η μεταξωτή γραβάτα βρίσκεται από ώρα πεταμένη άτσαλα στο κάθισμα του συνοδηγού. Ένας μονόλογος στο ραδιόφωνο, σαχλές ατάκες. Αλλάζει σταθμό στο αυτόματο. Αργή τζαζ τώρα, λευκή γυναικεία φωνή, τρυφερή, μελαγχολική. “Our love is easy...”. Δεν αναγνωρίζει τη Melody Gardot, μα του αρέσει αυτό που ακούει.

Αφήνει την Τατοΐου στο Στροφύλι, στρίβει στη Ραγκαβή, πιο ήσυχα εδώ. Όλο και συχνότερα τελευταία φτάνει ο Ορέστης στην Κηφισιά μετά το γραφείο χωρίς να θυμάται πώς. Μα δεν θυμάται και να σκεφτόταν τίποτε τόσο σπουδαίο που να τον απορρόφησε. Ο χρόνος της διαδρομής γίνεται κλάσμα, το τοπίο πολτός, δεν υπάρχει. Σκέτο ζόμπι πάω να γίνω, σκέφτεται.

Ανάμεσα στις πυκνές φυλλωσιές, ένας ποδηλάτης με πλήρη εξάρτυση δείχνει συγκεντρωμένος στη βραδινή του άσκηση. Πίσω από τους γυρτούς κορμούς των πλατανιών δυο έφηβοι αγκαλιασμένοι, λιγνά πόδια στα σκισμένα τζιν, στενοί γοφοί, μαλλιά ανακατεμένα, το αγόρι ξεχωρίζει από το

κορίτσι από τη φανέλα του Ολυμπιακού που φοράει. Επιτέλους όμως ο Ορέστης πλησιάζει στο σπίτι του. Το δάχτυλο στο τηλεχειριστήριο. Ανοίγει την γκαραζόπορτα πριν να φτάσει για τα καλά μπροστά στη μικρή πολυκατοικία.

Άλλη μια ημέρα όμοια με πολλές άλλες τελευταία. Δεν πρόλαβε να περάσει πρώτα από το γραφείο να αφήσει τον φάκελο, να πάρει μια ανάσα. Η συνάντηση με τη Med Sea Marine του βγήκε πιο ζόρικη από ό,τι περίμενε. Δύστροποι τύποι, ξερόλες. Φάτσες συμμορίας, περπατημένα μάτια και ο φάκελος της υπόθεσης μαδημένος, λειψός. Φορτωτικές, μπιλοφλάντιν τις λέει το αφεντικό, τιμολόγια, λογαριασμοί. Το “Med Artemis” υπό κατάσχεση στο Άντεν κι αυτοί κρύβουν λόγια, παρουσιάζουν μια πρόσοψη, έχουν χτίσει τη θέση τους. Περιμένουν από τους δικηγόρους να διακοσμήσουν τη βιτρίνα.

Συνεχίζεται...

Aθήνα. Ένας νέος άνδρας, ο *Ορέστης*. Κάτω από την κρούστα του δυνατού, του άτρωτου, υπάρχει καλά κρυμμένη μια βαθιά πληγή που δεν επουλώνεται. Μια απροσδόκητη εισβολή στη στρωμένη του ζωή θα φέρει τα πάνω-κάτω. Ένα παράξενο μήνυμα στο ηλεκτρονικό του ταχυδρομείο έρχεται να κλονίσει όλες τις σταθερές του...

Όσλο. Η Άννελι στα τριανταεπτά της περνάει μια κρίση που την οδηγεί σε ανατρεπτικές αποφάσεις.

Αυτά τα δυο πρόσωπα συναντήθηκαν κάποτε στο παρελθόν σε μια έντονη ερωτική σχέση χωρίς βάθος και διάρκεια.

Πώς θα χειριστούν την κρίση σήμερα; Θα έρθει η εξιλέωση για τον Ορέστη;

Από πού θα έρθει η λύση;

Από τους ίδιους τους ήρωες ή μήπως κάποιο σκοτεινό πρόσωπο, το πρόσωπο του Κακού, θα τινάξει στον αέρα όλα τα δεδομένα;

ΩΚ 199

ΩΚΕΑΝΟΣ

Σόλωνος 136, 106 77 Αθήνα
Τηλ.: 210 3829339 - 210 3803925
www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5284-03-9

9 786185 284039